

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Emerserunt deinde frequentes legationes, quas recensere supervacaneæ diligentia fuerit. Decurrendum tantùm est per illustriores sequentium seculorum eventus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

te, nimirum ut ad eum referenda essent ex omnibus provinciis causae difficiles & ambiguae, quae provinciali non potuissent examine definiti. Nam & in mandatis Episcopo Thessalonicensi datis, de quibus fuscum actum est supra, ea illi semper lex imposita erat, ut causas difficiles & ambiguas apostolicae sedis iudicio reservaret post examen provinciale. Nihil igitur heic novi statutum est à Nicolao. At sequens clausula, ut adnotat illustrissimus Archiepiscopus, prorsus abolet auctoritatem synodorum, sive pro iudicandis causis, sive etiam pro condendis canonibus. Nam jubet acta synodi ad se mitti, ut si invenerit causas secundum aequitatem definitas fuisse, Deo omnipotenti gratias referat, si verò injustè fuerit iudicatum, restaurare jubeat cognitionem. *Statuimus autem, inquit, ut cuncta quae in eodem Concilio peracta fuerint ac definita, nostro praesulatus gestorum serie incunctanter significetur; ut si ea iustitia pulchritudine probabilique sanctione definita perspexerimus, Deo omnipotenti gratias referamus; si verò iniustitia, quod nolumus, & contrarietatis fuerint acta intentione, ea renovare summo jubeamus.*

V. Attamen licet Nicolaus in se traxerit auctoritatem convocandorum Conciliorum generalium, retinuit tamen aliquam reverentiam erga Reges nostros. Colligitur istud ex epistola ejus ad Rodoaldum & Ioannem de synodo Merensi convocanda. Nam cum generalia mandata dedisset, specialèque instructionem cum hac epistola mittere se significasset, jubet ut tam epistolas synodicas quam istas ipsamque Commonitorium Regi Karolo praesentibus cunctis ostendant. Quod idem est ac si juberet uti Legati literas legationis suae sive facultates ac praeterea secretas, ut hodie loquimur, instructiones cum Principe communicarent, ut praesentibus Consiliariis ejus examinarentur, tum demum verò executioni mandentur delegataeque sibi auctoritate Legati utantur si consensus Regis accesserit. Haec sunt verba Nicolai: *Et deinde cum pro causa Balduini ad Carolum perrexeritis, eidem glorioso Regi epistolas synodicas, & has quas nunc vobis dirigimus, pariter cum Commonitorio, praesentibus cunctis ostendite.*

VI. Non solum autem Principis dignitati prospexit, sed etiam Episcoporum, seu ut specie honoris eos in partes traheret, sive quia putabat non aliter coherere posse concordiam quam si ista fierent cum eorum consensu, quod intelligeret vir prudentissimus auctoritatem quae dabatur Legatis adimere suam Episcopis, id verò invitis illis fieri non posse. Ea de causa addidit ista in eadem epistola: *& non solum ei, id est, Karolo, haec quae dicta sunt ostendite, sed & omnibus Episc.*

Tom. II.

copis & universis fidelibus hoc notum facientes palam legere & denunciare studere. Populo quoque Christiano ista significari jubet, ob necessitatem publicationis, ne quis ignorantiae vitio se tueri possit. Ea ratione Nicolaus Conciliorum provincialium auctoritatem infregit, & paulatim omnis auctoritas quae penes Episcopos erat in jurisdictionemque Romani Pontificis transit.

VII. Emerferunt deinde frequentes legationes, quas recensere supervacaneae diligentiae fuerit. Itaque omissa ea cura, decuremus per illustriores sequentium seculorum eventus, simul admiraturi quorundam virtutes & summas animi dotes, & narraturi etiam inviti multorum probra atque dedecora.

CAPVT XLVI.

Synopsis.

I. Sub initia tertiae Regum nostrorum dynastiae nova politica forma introducta est in detrimentum auctoritatis Metropolitanorum & Conciliorum, tum etiam dignitatis regiae. Quippe omnes causa pendebant ab arbitrio Legatorum. Ad eos quoque pertinebat convocatio Conciliorum generalium ex provinciis sua legationis, in quibus illi primum semper locum obtinebant. Legatus statim ac advenerat in provinciam, cogitabat de celebrando Concilio.

II. Magna autem erat Legatorum dignatio, quod in provinciis potest usurpare auctoritatem suspendendi & deponendi Episcopos. Unicum eorum suffragium equiparabatur collectis totius synodi suffragiis. Primam causarum cognitionem ad se trahebant. Canones sanciebant.

III. Eorum auctoritas interdum porrigebatur in universum regnum, interdum verò in quasdam tantum provincias. Disputatio instituitur de terminis Aquitanicae legationis, quae plurimum olim splendore & auctoritatis habuit. Enumerantur provincia quae Legato Aquitaniae parebant, in quibus fuit Britannia sub Archiepiscopo Dolensi.

IV. Probatur ex historia Pontificum & Comitum Engolismensium; & ex Bulla Paschalis II. de legatione Gerardi Episcopi Engolismensis, quae refertur.

V. Disputatur an Gerardus ille legationem illam habuerit sub Gelasio secundo. Afferantur argumenta in utramque partem.

VI. Transgressus Gerardus in partes Callisti, legatione Aquitanica ab eo ornatus est. Refertur Bulla Callisti de ea legatione.

VII. Igitur legationis Aquitanicae termini in Britanniam porrigebantur: Nam Britannia suum Archiepiscopum habuit alium à Turonensi etiam Adriani IV. pontificatu.

VIII. Enumerantur rursus provincia Aquitanica legatione conclusa; & ostenditur latius patuisse legationem Amari Episcopi Oleronensis, cui praeter eas provincias commissa est etiam provincia Narbonensis integra. Quid tum provincia Narbonensis finibus comprehendere.

IX. Cum Gregorius VII. primum Lugdunensi Ecclesiae concessisset super quatuor provincias Lug-

R ij

Tom. II. app. 2.

Tom. II. app. 2.

Tom. II. app. 2.